



Сълзитѣ ѝ течеха,
Козитѣ я тешеха,
И на умъ я учеха:
„Писо, Писо, Писано,
Ти кожухче недрано, —
Който знае да краде
Знае и бой да яде“!



Писа, Писа, Писана,
Безъ подслонъ си остана.
Денемъ въ разни кюшета,
Нощемъ тръгне да шета,
Като дяволъ въвъ мрака,
Не смѣй даже да мяка,
Ни да иде до прага
Тя немила, недрага . . .